

Poslední puťák v krojích, aneb jak jsem poznal opravdového skauta.

Poslední víkend v měsíci roku 1970 jsme s několika skauty z oddílu vyrazili společně na náš poslední víkendový puťák v krojích. Naším cílem bylo údolí říčky Kněžné nedaleko Lukavice blízko Rychnova nad Kněžnou. Na tomto místě tábořili v roce 1969 skauti a skautky z Dobrušky odděleně na dvou sousedních loukách na břehu říčky Kněžné. Na tomto tábořišti jsme se skautkami z Dobrušky na jejich pozvání měli sejít.

Tomuto setkání ale předcházely tyto události. Letní tábor Bohdanečských skautů probíhal na břehu říčky Zdobnice nedaleko Pěčina. Při našich průzkumných cestách proti proudu Zdobnice a dále Říčky jsme na Hamernici objevili tábor skautů z Kostelce nad Orlicí. Blízko tábora Kosteleckých skautů ještě postavili svůj tábor skauti z Rychnova nad Kněžnou. Ještě dále proti proudu v Julinčině údolí na Schmoranzově louce měly postavený svůj stanový tábor skautky z Dobrušky. Tady začalo velké táborové a dlouhodobé potáborové přátelství mezi skauty z Kostelce nad Orlicí, skautkami z Dobrušky a skauty z L. Bohdanče. Mimo jiné: fotbalový zápas mezi skauty obou táborů, pozvání do Kosteleckého tábora při návštěvě bratra Plajnera, účast Dobrušek na závěrečném táborovém ohni (přerušeném silnou bouří s průtrží mračen a dokončovaném při zpěvu v táborové jídelně).

Na základě navázaných přátelských vztahů Dobrušské skautky uspořádaly potáborové setkání spřízněných skautských oddílů na jejich tábořišti z roku 1969. Sejít jsme se měli ve vlaku, ze směru od Náchoda v Týništi nad Orlicí. My skautíci z L. Bohdanče jsme zmíněný vlak netrpělivě vyhlíželi. Všiml jsem si, že na nástupišti opodál čeká na tento vlak skupinka skautů se svým vůdcem také v krojích. Ale protože zmíněný vlak právě přijížděl do stanice, nebyl již čas na podrobnější seznamování. Skautky již na nás z přijíždějícího vlaku mávaly, proto jsme co nejrychleji do jejich vagonu nastoupili.

Nastalo všeobecné radostné vítání, takže jsem ani nepostřehl, že k Dobrušským skautkám se jako velká voda hrne již zmíněná skupinka skautů se svým vůdcem. Při všeobecném představování a seznamování jsem poprvé spatřil skauta s velkým „S“, který se mi představil jménem Bill. V tento, pro mne památný den, jsem poznal skauta tělem i duší od něhož jsem se měl a stále mám se co učit. Tady vzniklo skautské bratrství a přátelství, které bez mráčku trvá již padesát let.

Část zápisu z družinové kroniky
z tohoto setkání

Vzpomínka na společné trávení milé chvíle
XXIX. MCM LXX

Naše společné putování vlakem pokračovalo do Častolovic, kde jsme si podle předem zpracovaného programu prohlédli společně rozsáhlý park (zámek nebyl tehdy přístupný) a pokračovali dalším vlakovým spojem do Rychnova nad Kněžnou. Zde dalším naším posupným cílem byla prohlídka zámku. Po prohlídce, která proběhla k úplné spokojenosti všech přítomných, jsme společně, tentokrát již po svých putovali na již zmíněné bývalé tábořiště Dobrušek u Lukavice na říčce Kněžné.

Protože se již schylovalo k večeru, museli jsme se uychleně postarat o střechu nad hlavou. Dobrušské skautky se odebraly do místní školy, kde měly předem zajištěný nocleh. Ze stanových dílců (každý z účastníků byl vybaven jedním) jsme postavili tzv. čtyřplátňáky (stan ze čtyř dílců pro čtyři osoby). Tento model stanu jsme my Bohdanečtí neznali, naučil nás jej stavět náš nový skautský bratr Bill. Po postavení stanů příprava večere, nasycení vyhládlých skautíků a hurá na přípravu táborového ohničku. Než se setmělo, byl oheň připraven včetně přiměřené zásoby dřeva.

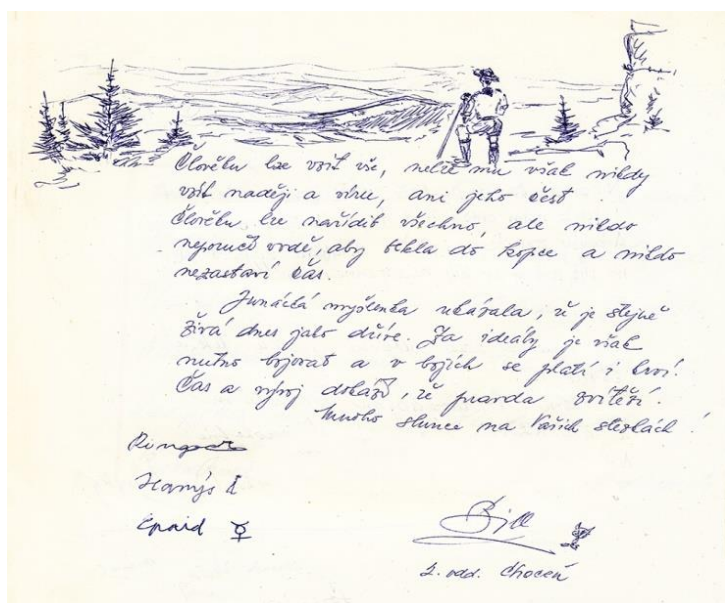
Konečně mohl být slavnostně zapálen táborový oheň a následovalo vyprávění jednotlivých účastníků prokládané písničkami. Poprvé jsem slyšel pochodovou píseň „Co to hlaholí...“, kterou nám zazpívali Chocenští skauti. Slyšeli jsme ji v polském originále od br. Billa, jenž se ji naučil od Polských harcerů a napsal k ní český text. Nám se tak zalíbila, že jsme ji zahrnuli do svého zpěvníku a později v době skautské nesvobody ji dále zpívali s upraveným textem, abychom nedráždili nepovolané uši. Při zpěvu a vyprávění čas rychle ubíhal, takže ke spánku jsme se odebrali až hodně pozdě.

Ráno budíček, rozcvička, snídaneň, balení, úklid tábořiště a přesun do blízké Dobrušky, kam nás srdečně pozvaly naše spřátelené skautky z Dobrušky.

Přesun proběhl v klidu a organizovaně jak se na skauty sluší. Skautky pro nás připravily prohlídku nejzajímavějších a nejkrásnějších zákoutí Dobrušky včetně rodného domku F.L.Věka a výstupu na radniční věž. Odtud je nádherný výhled na blízké Orlické hory a jejich podhůří. Pro nás skauty to byl velký zážitek.

Po prohlídce Dobrušky nás skautky pozvaly do své klubovny, kde jsme strávili v příjemném povídání a při zpěvu zbytek času do odjezdu vlaku směr Choceň a Pardubice.

Loučení na Dobrušském nádraží bylo dojemné. Věděli jsme, že to byl poslední víkend, kdy jsme se mohli svobodně pohybovat v krajích. Že zákaz skautingu bude v naší zemi na dlouhých 19 let jsme tehdy vůbec netušili.

Kroniku družiny Lišek obohatil svým zápisem bratr Bill. Tento zápis je členy družiny Lišek stále velmi ceněn.

Moje osobní bohatství získané v těchto dnech:

O víkendu 29.-30. srpna 1970 na skautském putáku Orlickým podhůřím jsem poznal jednoho mimořádného člověka, jehož od té doby smím zvat svým přítelem a skautským bratrem.

V Lázních Bohdanči 18.6.2020

Z osobních vzpomínek zapsal Kim